

om, at Reglerne burde indskrænkes til militære Foresatte. Sagen er i ethvert Tilfælde vistnok af liden Betydning, da den almindelige borgerlige Straffelovgivning vilde lede til ligesaa haarde Straffe for de den civil-militære Foresatte, som i Udkastet i Almindelighed foreskrevet for alle Foresatte.

Til § 127.

Da den i Paragrafen omhandlede Foresatte ikke behøver at være Officer, men kan være Underofficer, bliver det — uanset Reglen i § 54 om Udkastets Anvendelse af Embedsfortællelse — nødvendigt paa dette Sted at optage Straf af Fortællelse af Bestilling (Endringsforslag Nr. 77).

Til § 132.

Den Berettigelse til at bruge Magt imod Undergivne, som Paragrafen hjemler for at fremtvinge Lydighed eller anden Pligtopfyldelse, er i sit Væsen aldeles forskjellig fra Retten til at afværge et voldeligt Angreb, Nødværgeretten, om hvilken Lovudkastets § 47 indeholder det Fornødne ved Henvisningen til almindelig borgerlig Straffelov. Den Sammenblanding af tvende forskjellige Forhold, der bevirkes ved Ordene: „for at afværge et voldeligt Angreb af ham“, bør derfor ophæves. (Endringsforslag Nr. 82).

Da Lovudkastet iøvrigt har ophævet Straf af Rotting, og den Myndighed, der ved Paragrafens andet Stykke gives Befalingsmanden til at skaffe sine Befalinger Virkning, i sit Væsen er en Straffemyndighed, er det vistnok i sin Orden ogsaa her at lade „Rottingen“ bortfalde og det saameget snarere, som en Rotting ikke lettelig vil være forhaanden. (Endringsforslag Nr. 83).

Eigesom vore nugsældende militære Love forbyde at straffe berusede Undergivne eller indlade sig i Drdstrid med dem, saaledes synes den Grundsetning, som Udkastet hævdter i § 51, at Druffenskab ikke undskylder nogen Subordination eller Respektsforseelse, at gjøre det saameget vigtigere, at Befalingsmændene bruge Forsigtighed i deres Forhold mod Berusede for ikke at fremkalde grove Forseelser fra deres Side. Udvalget tror derfor, at der er Grund

til i Loven at optage en saadan Bestemmelse om dette Forhold som den, der fandtes i Generalauditor Scheels Udkast af 1849 og 1867. (Endringsforslag Nr. 84).

9de Kapitel.

Om saadanne Misbrug af den militære Magt, eller Myndighed, som ikke angaa Forholdet mellem Over- og Undermænd.

Til § 142.

Endringen indeholder alene en Redaktionsforandring (jfr. Udkastets Motiver til denne Paragraf.)

Til § 153.

Straffen synes i Paragrafens Slutningstilfælde ikke blot at kunne ned sættes, men efter Omstændighederne endog ganske at burde bortfalde.

Til § 154.

Endringen indeholder blot en forandret Affattelse af Paragrafen.

10de Kapitel.

Om Tilfælde af militære Pligter i Almindelighed eller i visse Forhold.

Til § 170.

Det forekommer Udvalget, at de her omtalte Forseelser fra Befalingsmandens Side kunne have en saa alvorlig Karakter, at der bør aabnes Udgang til Anvendelse af Embeds eller Bestillings Fortællelse allerede for første Gang begaaet Brode. Endringen søger at fyldestgjøre denne Tanke; bifaldes denne, er der neppe tilstrækkelig Grund til at vedligeholde Paragrafens andet Affnit om Straf i Gjentagelsestilfælde. (Endringsforslag Nr. 89).

Til § 171.

Udvalget foreslaar en Skærpelse af Udkastets Straffebestemmelser for den Posthavende, der egenmægtig forlader sin Post, sover paa